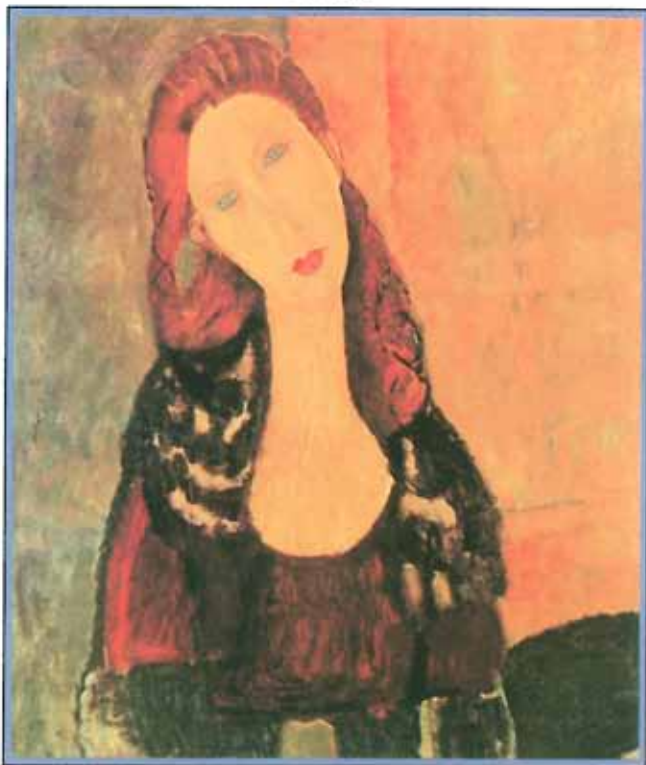

Süheyla Acar
DOSTLUK
HÜZNÜ
PAYLAŞMAKTIR

♥
CAN

öyküler

Süheyla Acar
DOSTLUK
HÜZNÜ PAYLAŞMAKTIR

TÜRK YAZARLARI

Dizgi: Gülay Yıldız
Düzeltili: Nurten Sönmezcan
Montaj: Mine Sarıkaya
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Basımevi
Cilt: Eko Ofset

1. basım: 1989, Gölge Yayınları
2. basım: 2004 Can Yayınları

ISBN 975-07-0425-8
© Süheyla Acar / Can Yayınları Ltd. Şti. (2004)

Süheyla Acar
DOSTLUK
HÜZÜNÜ PAYLAŞMAKTIR

ÖYKÜ

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

**SÜHEYLA ACAR'IN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI**

DOSTLUK HÜZNÜ PAYLAŞMAKTIR / *öykü*
YAĞMURUN YEDİ YÜZÜ / *roman*

*Babama
ve anneme*

İÇİNDEKİLER

Dostluk Hüznü Paylaşmaktır	11
Bir Bireyin Tersyüzü	23
Bir Çocuğa Gerçek	34
Fotoğraflı Kadın	45
Ayrılıklardan Biri	62
Bütün Domuzlar Pembedir	77
Kavak Yellerim	97
Sessizliğin Step Dansı	104
Gidişim Bendeki Yokluğun Olacak	127
İki Ölü Bebek	140
Yaşanmamış Bir Aşk Öyküsü	150

DOSTLUK HÜZNÜ PAYLAŞMAKTIR

Ölüm kaba, ağır ve sıcak bir yorgan gibi yavaş yavaş örtüyor üzerini. Görüyorum. Aslında ben günler önce karar vermiştim ölmeye; ama bitirmesini bekliyorum. Günlerdir durup dinlenmeden çalışıyor. İlk kez, onu tanıdığımdan bu yana ilk kez böylesine kendini kaptırmış bir halde; bıkip usanmaksızın, yeniden, yeniden resmimi çiziyor. Bu haldeyken onu yarı yolda bırakamam. Beklemek zorundayım. Üç yıllık birlikteliğimizde hiç yitirmediğim bağlılıkla, tutkunluk belki de, beklemek zorundayım.

Yalnızlık günlerinin hemen öncesiydi; karşılaştığımız ilk gün beni alıp bu eve, evine getirdi. Doğruca bu dört bir yanı kitaplarla, dört duvarı resimlerle dolu odaya girdik. Sevinçli, cıvıl cıvıl bir hal vardı üzerinde. Dakikalarca oyalanıp durdu; beni odanın içinde nereye oturtacağını bir türlü bilemedi. Art arda sigara içişlerinden, yerinde duramaz hallerinden, bir aşağı bir yukarı dönüp dolanmalarından kuşkulanmadım değil. Yine de ilk günün şaşkınlığından olsa gerek, bütün bu telaşın ardında sessiz ve gergin bir bekleyişin olduğunu bilemedim.

O gece çok sonra, sokak kapısı uzun uzun çaldığında nasıl irkildiğini görünce anladım gergin ve huzursuz olduğunu. Oturduğu yerden derin bir soluk alarak kalktı; bıkkın, yorgun adımlarını sürükleyerek kapıya yöneldi. Adamla birlikte, sanki evin o soğuk sessizliğini bozmaktan kaçınırcasına hiç konuşmadan yan odaya geçtiler. Sakin görünmeye çalışıyordu; ama az sonra yanımda, sehpanın üzerinde unuttuğu sigara paketini almak için odaya girdiğinde, gözlerindeki o karanlık gölge de, ellerinin hiç durmadan titreyişi de gözümünden kaçmadı.

Sonra bir mırıltı halinde sesleri gelmeye başladı. Birçok kez provası yapılmış bir oyunu oynar gibiydiler. Görünüşte alttan alan, gerçekte paylaşıcı bir ses tonuyla bağırıdı adam.

“Dost değil miyiz yani?”

“Dostluk hüznü paylaşmaktır aslında,” dedi kadın. Paramparçaydı, un ufak döküldü sesi.

“Bu saatte nereye gidebilirim ki?” Adam aldırılmaz, suçlayıcı.

En son artık bir ağlayıştı duyduğum.

“Git!..” diye inledi kadının sesi, “Bütün kentleri birer birer yıktın içimde, gidecek hiçbir yer bırakmadın bana!..”

Evin soğuk sessizliğini bozmadan, kayıtsız bir hazırlığa girişti adam. Parmak uçlarında, zoraki bir hazırlık. Elinde valiziyle odaya girdiğinde fark etmedi beni, dönüp bakmadı bile. Önce kitaplarını, ardından plaklarını toplayıp birer birer valize yerleştirdi. Sonra da ardına bile bakmadan çıkıp gitti evden.

Bu aldırılmaz, bu hoyrat gidişe çok direndi

önceleri; çok bekledi. İlkin kendini tek tek, yaparak yaprak çiçeklere verdi. Aşk merdiveni, cam güzeli, küpe çiçeği, mor menekşe ve bir de kütüphanenin hemen yanındaki köşeyi dolduran kauçuk... Yalnızlığını evin içinde bir odadan diğerine taşıyıp durdu günlerce, ama ne yapsa içindeki boşluğu dolduramadı. Üstelik, yerleri değiştikçe birer birer kurudu çiçekler. Sonunda o da bunaldı, vazgeçti çiçeklerle oyalanmaktan.

Çiçeklerden vazgeçtiği günlerdi, beni anımsadı. Beni ve bir başka köşede unutulmuş plaklarını... Ne hiç durmaksızın dönen plakların sesi susturabildi bütün evi dolduran avaz avaz sessizliği; ne de benim gücüm yetti gözlerindeki yalnızlığı dindirmeye. Geceler boyu yoldan geçen her araba sesiyle penceredeydi. Yüreği hep ellerinde, yüreği hep yangın yeriydi. Benimse elim kolum bağlı, çaresizdim.

Bir gece, müziği susturmak için oturduğu yerden ansızın kalkıncaya dek sürdü bu kıpırtısız, bu kaskatı yalnızlık. Kalktı, müziği kapattı ve olduğu yere yığılıp kaldı. Başını ellerinin arasına alıp giderek yükselen hıçkırıklarla ağlamaya başladığında, yüreğindeki yangının yavaş yavaş soğumakta olduğunu anlamıştım. Macerasını hiç bilmediğim bu öykünün böylece bitiverdiğini görünce, benim de yüreğime su serpildi.

Sonraki günlerde onunla birlikte bütün ev yavaş yavaş soluk almaya, canlanmaya başladı. İkili, üçlü toplantılarla bomboşluğun soğuğu kırıldı ilkin. Ardından, sık sık düzenlenen kalabalık akşam yemekleri geldi. Böylece benim üzerimdeki ağırlık da bir nebze olsun azaldı. Evin

neşesine kaptırdım, daha canlı, özgür hisseder oldum kendimi. İlgi de çekiyordum üstelik. Kalabalığı başıma topladığımda benden beklenenin ne olduğunu gayet iyi biliyordum. İri gözlerimi iyice açıp koca karnımı daha bir şişirerek, rengârenk kuyruğumu sallaya sallaya suyun içinde keyifle dolaştığımda bu insanlardan gördüğüm ilginin ve şefkatin tadını hâlâ unutamam.

Ne iş yaptığını bilmiyordum başlangıçta; bir büyük şirkette tasarımcı olarak çalıştığını o günlerde bu kalabalıktan öğrendim. Gelenlerin çoğu iş arkadaşlarıydı. Uzun uzun mesleki söyleşilere girişirler; ara sıra da işyeri dedikoduları yaparlardı. Zararsız, sevimli dedikodular. Bir de eski okul arkadaşları gelirdi. Onlarla geçirdiği akşamlar bir başkaydı. Uzak, yitirilmiş bir sevgiliyi anarcasına biraz buruk, hüzünlü olurdu söyleşileri. Bir pençerenin önünden geçip giden güne bakar gibi...

Hele üniversiteden bir kadın arkadaşı vardı ki, herkes bir yana, o bir yanaydı. Gün sabaha kavuşuncaya dek bitmezdi sohbetleri. “Hiç kardeşim olmadı, ama benim kardeşim de sensin,” derdi arkadaşı. Geçen yılların çoktan yitirilmiş ve yazık ki artık ulaşılamaz güzelliğinden, gençlikte yaşanan uçarılıklardan, gözü kara yanılğılardan, bugüne taşınan ve taşınamayan deneylerden söz ederlerdi. Çokça da, geçmişin kalabalığını anımsayıp bugünün yalnızlığından yakınınırlardı. Kuşatıldıkları çevrenin değişen değer yargılarından; insanların içtensizliğinden, hoyratlığından, hoşgörüsüzlükten, sindirilmişlikten yakınınırlardı. Bir de aşk... Bu iki kadın arasında en çok konuşulan konulardan biri de, elbette aşktı. En güzeli, en baş

döndüreni, en doyumsuzu henüz yaşanmamış ama bir gün mutlaka yaşanılacak olan aşk... Konu ne olursa olsun, keyifliydi; rengârenk çakıl taşlarıyla ve yemyeşil bitkilerle dolu, geniş, ferah ve serin bir akvaryumda bir uçtan bir uca, salına salına gezinmek gibiydi; onlarla geçirdiğim geceleri gerçekten severdim.

Gelip gidenler bir yana, geceleri kimseler yokken usulca yanıma gelir, saatlerce konuşurdu benimle. Hiç vazgeçmedi bu alışkanlığından. Biliyordum, dostlarıyla paylaştığı bütün o keyifli saatlere rağmen, ben onun içinde bir yerlerde özenle koruyup sakladığı yalnızlığıydım.

“Dostluk hüznü paylaşmaktır.”

Bu eve geldiğim gün apar topar çekip giden o adama böyle demişti. Yalnızlığın gizli hüznünü paylaşıyorduk, dosttuk ve bu gizi paylaşmak yetiyordu bana. En azından o geceye kadar yetiyordu.

O gece yine kalabalık bir akşam yemeği vardı. Uzun uzun yenip içildi; gülüp söyleştiler saatlerce. Sonra herkes gitti. Herkes... Ama o yanıma gelmedi. O ‘ikinci adam’ın abartılı bir neşe ve yapay bir özgüvenle bütün evi dolduran sesini duyunca anladım, anladım ki gelmeyecek; unuttu benimle söyleşmeyi. Yalnızlığını çekip aldı sanki ellerimden, bütün giz köprüleri bir çırpıda yıkıldı. O gece darmadağın oldum.

Ertesi gece, daha sonra ve sonraki gecelerde ‘ikinci adam’ hep bizim evde kaldı. Her şeyi değiştirerek, her şeyi altüst ederek yerleşti eve. Nedense baştan beri bir türlü sevememiştim; yer-

leştikçe daha çok sevmedim bu adamı. O da beni sevmedi galiba. Günlerce yok saydı, dönüp bakmadı bile bana.

Bir gün, bir kucak dolusu kitapla odaya girdiğinde tuhaf bir korku kapladı içimi. Önce uzun uzun, bütün rafları tıkabasa dolu kütüphaneyi inceledi. Kitaplarına yer olmadığını anlayınca nedense birden öfkeye kapıldı. O kızgınlıkla odanın ortasında durmuş etrafa bakarken bir an bakışları benim üzerime takılıp kaldı. Kara kara, düşman düşman gözleri olduğunu ilk kez o sırada fark ettim. İşte, o zaman daha çok korktum bu adamdan. Kaçıp gitmek istedim, önce çanaktan, sonra masadan atlayıp bir an önce çıkıp gitmek istedim oradan. Çok istedim, ama olmadı. Adam o hırsıyla, cam çanağı masanın üzerinden kaptığı gibi yere, taşın üzerine bırakmıştı bile. Başımı bir o yana, bir bu yana çarpıp durdum suyun içinde. Tam o sırada su, önce şöyle bir çalkalandı, derken çanağı aşırp adamın pantolonundan aşağı boşalıverdi. Aldığım darbelerden serseme dönmüş olsam da, hâlâ suyun içinde ve hayatta olduğuma şükrederken, belden aşağısı sıırılsıklam olan adam, o öfkeyle kulağımın dibinde avaz avaz bağırmaya başladı.

“Lanet olsun!.. Allah kahretsin, bir bu akvaryum eksikti!..”

Sonra da çıkıp gitti odadan.

Unutuldum, günlerce o buz gibi yerde, taşın üzerinde öylece kaldım. Küstüm, kimseler anlamadı küstüğümü. Hiçbir şeyi, bu evde artık kimseyle hiçbir şeyi paylaşmadığımı anladım o zaman.

Evet, beni unutmuştı. Herkeslerden sakladığı yalnızlığını çarçabuk bu adama teslim etmişti. Hüznün çıkıp gittiği yerde güdülü sevinçlere açmıştı yüreğini. Küçük sevinçler... Aslında anlıyordum onu. Yitip giden o cıvıl cıvıl, o rengârenk günlerin yerine, başının üzerindeki gri gökyüzüne boydan boya bir gökkuşağı yapmaktı tutkusu. Gözünü bile kırpmadan yüreğinin bütün kuşlarını salıverdi; o acıklı, o yalancı gökkuşağının içinde sakınmasız kanat çırparak ötüşüp durdu kuşlar.

O günlerde her akşam, ikinci adamdan bir saat kadar erken gelir oldu eve. Sokak kapısının açılıp kapanan sesiyle birlikte duyardım kuşların sesini de. Önce mutfığa girip acele ama özenli yemeklere girişir, bir çırpıda evi derler toplardı. İkinci adam geldiğinde mumlu-çiçekli yemek masası mutlak hazır olurdu. İkinci adam da önceleri hep aynı saatte çalardı zili. Bir kısa, bir uzun... Hiç şaşmazdı, ikimiz de şıp diye bilirdik onun gelişini.

Bütün evi sevinçli kanat çırpışlarıyla dolduran kuşları hiç görmediyseler de, onları ürkütmekten sakınırcasına hep usul usul konuşurlardı. Çoğu zaman da hiç konuşmaksızın, uzun uzun müzik dinlerlerdi. İkinci adam müzik dinlerken, karşısına geçip onun karakalem resmini yapmayı o günlerde tutkulu bir alışkanlık haline getirdi. Bıkıp usanmaksızın yeniden, yeniden çizip belki de ölümsüz kılmaya çalışıyordu sevdiği adamı.

Yazık ki çok sürmedi. Aradan bir yıl ya geçmiş ya geçmemişti; önceleri ikinci adamın geç gelmeleri ile bozuldu gökkuşağının büyüğü. Ardından,

Süheyla Acar

DOSTLUK HÜZNÜ PAYLAŞMAKTIR

“Ağladın. Ardında saklı bir sevdıyla bir saklı kent kadar ıssızdın. Gecelerce, yaşamının kocaman, karanlık deliklerle dolu uçsuz bucaksız kıyılarında bir bulup bir yitirdim seni. Dipsiz boşluklara her yuvarlandığımda yeniden gittim o kitapçıya. Kitaplarda, satır aralarında, altını çizdiğin cümlelerde aradım. Bana anlatılanların hepsinden çok o satır aralarının karmaşasında, sözcüklerin bütün gizleri saklayan, sonra bir anda her şeyi söyleyiveren sessiz dizilişindeydin, orada buldum seni... Elini uzatıp hayatın akışına bırakmaya ürküttüğün bütün duygularınla oradaydın. Sessiz sedasız tutkuların ve kırık dökük umutlarınla, dili tutuk sevdaların ve feryatsız ayrılıklarınla... En büyük hazların ve en derin acıların tam ortasındaiken bile, tek bir gün, bir yerde olsun altını çizmediğin duruşunla oradaydın. Öykülerin, masalların, şiirlerin arasında, sana ait olmayan sözlerin arkasındaydın. Saklıydım.”

Kapaktaki resim: MODİGLIANI

ISBN 975-07-0425-8

9 789750 704253
<http://www.canyayinlari.com>